

Cuvântul și estomparea diferențelor dintre credințe

1 ianuarie 2008

Gili Cârstea

“Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14).

Când lumea nu mai urăște pe cei care pretind că posedă și propovăduiesc Cuvântul, nu există decât două explicații: Ori ei nu posedă Cuvântul, ori lumea întreagă s-a convertit la Hristos.

În lumina cuvintelor lui Hristos, cum să explicăm valul de afecțiune pe care lumea îl revarsă asupra bisericii rămășiței, iar publicațiile bisericii nu scapă nicio ocazie de a prezenta fenomenul în cea mai favorabilă lumină?

Biserica este angajată în tratative și negocieri cu diverse grupuri religioase, în căutarea de credințe comune pe baza cărora să putem colabora. Noile generații de pastori, educați în spiritul “adventismului progresist” și al “creștinismului emergent,” se întorc tot mai hotărât spre tradițiile și practicile sacramentalismului medieval, care, li se pare lor, oferă o spiritualitate mai “vibrantă” decât adventismul anost al secolului 19.

Există comunități care încearcă o trecere discretă de la serviciile divine din sabat către duminică, sub pretextul că cei neînregimentați religios evită o slujbă religioasă ținută sâmbăta. Există chiar pastori care, deși respectă sabatul ca o zi de părtășie socială, declară că ziua de închinare religioasă este duminica. Unii ne-au părăsit deja și servesc biserici care onorează duminica.

Se organizează tot mai des activități comune cu clericii denominațiilor care onorează duminica, iar ei au numai cuvinte de apreciere pentru biserica adventistă. Departamentele noastre de relații publice susțin o vastă campanie de acomodare și împrietenire cu “bisericele surori,” iar ele par mai mult decât încântate de entuziasmul cu care adventismul se deschide către “comunitatea de credință.”

Cum să explicăm acest fenomen surprinzător?

Unii sunt încântați de amabilitatea cu care lumea tratează inițiativa bisericii, și nu văd aici decât o formidabilă oportunitate de a transmite adevărurile adventiste “unei lumi care piere.”

Alții sunt îngrijorați de toate aceste încercări de apropiere și participare în proiecte comune cu alte confesiuni, conștienți că totdeauna când s-a întâmplat așa nu biserica a influențat lumea, ci lumea a influențat biserica.

Pentru cei care nu și-au ales ca sursă de inspirație teologia modernă, există călăuzire și lumină la acest subiect extrem de controversat. Atât Scriptura cât și Spiritul Profetiei vorbesc lămurit la acest subiect, și oricine poate înțelege care este drumul de urmat pentru cei care chiar doresc să onoreze pe Hristos.

Scriptura se exprimă cât se poate de categoric:

“Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’ De aceea: ‘Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi’” (2 Cor 6:14-17).

Spiritul Profetiei descrie fenomenul care se petrece acum în biserică și explică la fel de clar cauzele care produc o asemenea apropiere nefirească:

“Nu trebuie să existe niciun compromis cu cei care serbează un sabbat idolatru. Nu trebuie să ne pierdem timpul în controverse cu cei care cunosc adevărul, și asupra cărora lumina a strălucit, dar care își întorc urechea de la adevăr către basme. Mi s-a arătat că oamenii vor folosi orice metodă spre a face cât mai puțin proeminentă diferența dintre credința adventiștilor de ziua a șaptea și a acelor care păzesc ziua întâia a săptămânii. Întreaga lume va fi angajată în această controversă, iar timpul este scurt. Nu este momentul să ne ascundem culorile” (2 SM 385).

Aceasta este o profeție care se desfășoară chiar sub ochii noștri. Oameni remarcabili ai academiei și administrației adventiste folosesc orice metodă – cu discreția necesară, evident – spre a face “cât mai puțin proeminentă” diferența doctrinală dintre noi și lume. Aceasta li se pare unora acum o activitate destul de modestă și limitată, dar inspirația spune că în ea va fi angajată întreaga lume, ceea ce subliniază gravitatea ei extremă.

Când lumea caută soluții pentru a iubi pe urmașii lui Hristos, iar aceștia folosesc orice metodă spre a estompa diferențele doctrinale ce îi despart de lume, este timpul să ne întrebăm cu seriozitate dacă nu am pierdut cumva pe drum Cuvântul pe care ni l-a încredințat Hristos.

***